

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

De Rebus Iaponicis// Historica// Relatio,

Froís, Luís

Moguntiae, 1599

VD16 F 3085

De Quibusdam Persecutionibus eodem tempore in Christianos excitatis.
Cap. XI.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64472](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64472)

sanctos in cœlo confugiamus, vt intercedant pro nobis. Hæc summatim dixit P.F. Martinus cum magna audientium consolatione.

Multa alia in hoc itinere acciderunt, ædificatione plena, sed breuitatis causa omitto: tantū id dico, tantam lætitiā animi, patientiam & humilitatem ab hac sancta Societate fuisse demonstratam, vt omnes obstupuerint, ipsique Bonziji asseuerarint, hanc esse viā legis Euangelicæ latius dilatandæ & propagandæ.

DE QVIBVSDAM PERSECVTIONIBUS eodem tempore in Christianos excitatis.

C A P. XI.

VM Taicosamæ edictum de prædicatione Euangelij omittēda adiuncta pœna in transgressores & omnes qui ad eos attinerent, renouatum esset, nonnulli gentiles Domini, tum metu edicti Regis, (qui etiam ex causa leui maximos sæpe Dominos suo statu deiecit) tum ex odio, quo religionem Christianam prosequēbantur, decreuerunt omnes fideles suæ ditioni subiectos ad cultum idolorum compellere. Ex horum impiorum hominum numero in primis fuit Gubernator Facatanus Taicosamæ admodum familiaris, qui suis Christianis, (ij millesimum attingebant numerum) imperauit, grauius interpositis minis, vt renunciarent Christo, omnia Rosaria ad se afferrent, ostijsq; ædium suarum affigerent consuetam tabellam, in qua gentiles scribere solent nomen idoli, cum nonnullis alijs verbis:

E s ac pu-

ac putant stulti illi, has tabellas vim quandam habere contra ignes, morbos, aliaque huiusmodi. Infideles itaq;, Christianorum consanguinei, timore Tyranni impiè ijs consulebant, vt externa saltem specie edicto regio parerent. Verum illi potius ad mortem oppetendam, quam ad minimum gentilitij erroris indicium dandum parati, responderunt, se hac in re nō obsecuturos, ac mox quendam studio amandarunt Nangasachū, qui cognosceret ex nostris, quid citra Diuini numinis offensionem in eiusmodi casu agere possint.

Dominus quoq; Firandi, qui maximè semp abhorruit à Christianis, non neglexit hac occasione quosdā in ruina spiritualem impellere, speciatim autē nurrum suam, filiam piæ memoriæ D. Bartholomæi. Verum illa pro sua cōsuetā fortitudine ita sustinuit illius impetum, vt socer deposita vincendi spe, ab ea diuexanda se abstinuerit. Alij quoq; Christiani, iam ad hos insultus assuefacti, forti pectore homini restiterunt.

Nec inferiorem constantiæ laudem retulere incolæ Nozu, quibus præest quidam Dux belli: nam vt eo perlatus fuit rumor earum rerū quæ Meaci agebantur contra Christianos, dictus belli dux primario cuidam Christiano, iam annis graui, nomine Leoni, imperauit vt vna cum alijs renūciaret fidem Christianā. At bonus senex, cui nihil animæ salute carius erat, magna libertate respondit: Occidere me potes, sed non adigere ad deserendam fidem Christianam: cuius cōsiliū exemplūq; secuti alij, singuli sibi confecerūt crucem, vt si cogerentur abnegare Christum, ea in humeros sublata egrederentur quasi parati illam suffigi: nulla enim re melius impio illi posse responderi, & declarari sui animi propositum. Hac constantia ille perter-

perterrefactus, sceleratos conatus suos inhibuit, eosque in religione, qua vellēt, viuere permisit. Post hęc Leo de omnibus nostros reddidit certiores, petens pro similibus certaminibus Rosaria, imagines, calculos benedictos, aliaque arma spiritualia. Sed satis sit nunc de hac materia.

QVOMODO FAZAMBVRVS

*Nangoia intellexerit captiuos non
longe abesse.*

CAP. XII.

Postremo die Ianuarij, cum captiui peruenissent Facatam, humanitate consueta recepti sunt à gentilibus, quibus magno exemplo fuerunt. Quidam eius loci Christiani eos inuisere, & sancta monita ab eis retulerunt. Paulus frater, uti totum iter consumsit prædicando militibus & alijs; sic noctis partem, qua hæsit Facatæ, in eodē labore impendit. Interea nuncius ad Facamburum affertur, captiuos breui adfuturos, simulq; ei offeruntur parētes Regis litteræ, quibus mandabatur ut sine cunctatione eos deduceret Nangasacum. Itaque subito cursores destinavit ad Vicegubernatorē Nangasacanū moniturū, ut quinquaginta cruces pro reis paratas haberet, breui enim aduolatu. Dicitur non potest, quanta obmurmuratio inter Lusitanos & Iaponios orta sit, post audita hęc noua: numerus quoq; cruciū varias cogitationes peperit, cum longe maior esset, quam captiuorum. Quantum autē desiderium, quamque diuturnus ardor obortus fuerit in populo, quod